

מה שעשה המר לבורג, קורה עכשיו להמר

בורג כורה

ואכן, אחרי שהציגות האתיאסטית הקימה את מדינת ישראל, התגבשה במדינה מין רת יהודית מסוג חדש. לנישול ולדתי. הפרימיטיביות של ספרייה המוע, שקראה לרצח העם, לנישול ולדתי. הפרימיטיביות של ספרייה הפגיש, המחורשת עם הנופים העתיקים. אולי קמו לתחייה נימות חבויות בנשמה הלאומית, שהיו רדומות במשך אלפי שנים. אולי חיפשה הלאומנות החדשה אליבי דתי, ומצאה אותו בימייקם. אולי חיקו הפאשיסטים הישראליים את אחיהם האירופיים, שחיפשו כפולחנים פגניים עתיקים הצדיק את אלוהיהם הקניבאליים המורדני שלהם. (כמקביל התפתחו תהליכים כאלה גם בוריס אחרות, כגון איראן, כך שאין התופעה מיוחדת רק ליהודים)

היה הסיבה כאשר תהיה — בארץ קמה אירי-אולוגיה דתית חדשה שהתקשטה בסמלים עתיקים, אך שמטרתיה מודרנית בהחלט.

המפד"ל היתה מפלגה דתית, שניסתה ליצור סינתזה בין הציגות הלאומית-החילונית ובין הרת היהודית שהתגבשה כפורה. זה היה מופרך מעיקרו.

כאשר קם המולך החדש בארץ, לא יכלה המפד"ל לעמוד בסניו. עכשיו היא הסכה לכוהנת שלו.

איך זה קרה בפועל? המכשיר שהביא למהפכה זו הוא החינוך הדתי-ממלכתי. אם אייפסם כרתה מפלגה בור לעצמה, עשתה זאת המפד"ל כאשר הקימה מערכת זו.

עצם הקמתו של "אגף" זה היתה מעשה-כנייה של רודר כן גוריון, אולי החמור שבכל מעשיו. הוא נגר לחלוטין את כל הש"קפתו. "הממלכתית" של כן-גוריון עצמו. מטעמים של טאקטיקה מיפלגתית, הכניס את הסוס הטרוויני הזה למחנה.

כמעט ואפשר לאמור: את הצלם הזה להיכל הממלכתי.

היום הממלכתי-דתי אימץ לעצמו עוד בראשיתו את הרת הפ-גנית החדשה. הרת הנלמדת בה היא רת אלילית.

המוצר הטיפוסי של מכונה הינודתית זו הוא ארם השונא את כל הגויים, המאמין באליל לאומי ייחודי, הרוגל בהשקפה אנטי-דמוקרטית ניסודה ("מדינת ההלכה"), המקרש עצים ואבנים והי שואף לכיבוש, לדיכוי ולגניבה של מי שאינם יהודים.

בכל שנה מוציאה מערכת החינוך זו מותכה שנתון של נוער דתי כזה, כעוד ששנתון קשיש מחזיר נישמתו לבורא. היתה זאת רק שאלה של זמן עד שהסגנים החדשים ישתלטו על המפד"ל ועל כל המימסד הדתי.

לפני כמה ימים נרעשה הארץ כאשר התפרסם מערך חינוכי של "היחידה לחינוך לדמוקרטיה באגף החינוך הממלכתי-הדתי במישרד החינוך".

התם עצמו מופרך. "דמוקראטיה" אינה רק מילה יוונית (דמוס — העם, קראטוס — עוצמה, שילטון). היא גם מושג יווני-מערבי מובהק, הנוגד את המושג של שילטון ההלכה. הרי דבר האל שניתן כסיני אינו ניתן לשינוי על-ידי הצבעה של רוב. במימסך של אותה יחידה לחינוך נאמר: "קיום מיצוות כיבוש הארץ והתחללות ככל חלקיק... לא הסתיים בה" באייר תש"ה, עם הכרת האו"ם והכרות נציגי הוועד הלאומי, אלא הוא מתמיד ומתעצם עכשיו." ואם אייפסר לרכוש את שיטח-הארץ בכסף, הדרך היא "כיבוש בחרב".

וכן, על מתנה-השלום הישראלי: "לאנשים האלה חסרה ההכרה בצידקתנו המוחלטת. הם לוקים בשינאה עצמית והזדהות עם אויבי עמנו, שיש לה היסטוריה בתולדות עמנו אצל כאלה שהי פרוקו מכל זיקה ליהדות... מלשינים ומומרים אלה היו מוכנים להמיר את הרת היהודית כאמונה נוצרית או בקומוניזם."

מימסך זה עורר צעקה גדולה, ושרי-החינוך-דה-תרבות, הממונה להלכה גם על חידה זו, הסתייג ממנה בלשון רפה. (הוא הוכיח שיש בוגדים גם בקרב הדתיים.)

לא אתווכח כאן עם התיוות הדתיות של מימסך זה. אני מניח תפקיד זה לרודף-השלום חובשי-הכיפות, ששררו בארץ. כאי תיאוסט גמור די לי לצייץ כי מאז גלות ככל, לפני 2500 שנה, הי רוב העם היהודי ממוץ לארץ, ולא עשה מאמץ גדול כדי "לכבוש" אותה או אף לחזור אליה בשלום. ב-1800 השנים האחרונות לא עשו היהודים הדתיים שום מאמץ לכבוש את הארץ, ואם פה ושם עשה מישהו ניסיון כזה, הוגדר כמשיח-שקר. כל גדולי היהדות בדרום התנגדו בחריפות להרצל ולציונות החדשה.

אבל לא זה חשוב. העיקר הוא שבמימסך הזה אין שום חדיש, כי זהו החינוך הניתן מזה 40 שנה יוביים לרבבות רבות של חניכי החינוך הממלכתי-הדתי.

הצעקה שקמה עכשיו נובעת מצביעות או מבורות. המימסך הזה מבטא נאמנה את תוכן החינוך הממלכתי-הדתי. זה הקים את הדור אשר הרת תחילה את בורג דומיני, ועכשיו את המר דומיני. לא המר כיה את הבור הזה, אלא כן-גוריון. ולתוך הבור הזה עלולה ליפול המדינה כולה.

חסר-המעצורים אל ההתאבדות הלאומנית-דתית-נחלנית, הם הר תירו אותו מאחוריהם.

במשך זמן קצר, קצר מאוד, נהנה המר מפירות ניצחוניו. הוא היה מסל 1 של המפד"ל, השר הבכיר (היחידני) שלה בממשלה.

כרגע האחרון ניסה עוד לבצר את מעמדו על-ידי משיכת הקיצוניים בחזרה אל המפלגה, שהידרדרה משיא של 12 מני הקיצונים לאסוף פלוש של ארבעה. כותך סתם וגולל על עצמו. הקיצוניים פשוט הרחיבו אותו. הם חיפשו ומצאו נץ גדול יותר.

גם כהונתו של זה תהיה קצרה. כבוא העת יימצא נץ גדול עוד יותר.

זבולון המר ברה בור ליוסף בורג, והוא נפל לתוכו. מי שרצה יכול לאמור: הצדק התנ"כי ניצח.

אלם הקאריריה האישית של זבולון המר אינה אלא כבואה של תהליך הרבה יותר גדול וחשוב.

בשנפל המר לבור שברה לבורג נפלה בינתיים כל היהדות הדתית כולה לבור הרבה יותר גדול.

הגולם קם על יוצרו

בלשון מליצית ניתן לאמור: המולך הריח את אלוהים. 3000 שנה של יצירה דתית יהודית, אחת היצירות התרבותיות הגדולות של האנושות, אבדו תוך דור אחד במדינת-ישראל.

כמו סרט-אבנון המתגלגל במדינת-ישראל, הרי רה הרת היהודית לשלב ההתחלתי, כאשר היתה דת פגנית של שבט קמן בארץ-כנען.

אז ראו הישראלים כאלוהים מין ראשי-שבט, המסייע להם כמילחמה בשבטים האחרים, שהם רמה ותחת כל עץ רענן. הם היו לאל הפרטי שלהם על כל גיבעה רמה ותחת כל עץ רענן. הם היו משוחחררים מכל מיצוות המוסר כלפי בני עמים אחרים. המיצוות שבו אדם לחברו חלו רק בתוך האם עצמו.

שכתי המולך יצירה פגנית, שבהן הקימה הרת היהודית תוכנה נביאים, אנשים שנים והוגי-דיעות בלא ספור, בננה על יסודות אלה בניין מפואר של מוסר. היהדות אכן הפכה אור לגוים, היפרתה עמים רבים, הולידה מותכה שתי דתות גדולות נוספות, הנצרות והאיסלאם.

ולמה, בכמה עשרות שנים של חיים בארץ, כל זה נהרס.

א היה זה מיקרה שכל גדולי הרת היהודית כומנו, כמעט בלי יוצא-מך-הכלל, תקפו את בנימין זאב הרצל בשצף-קצף, קיללו וגידפו אותו וראו בו וכפרי-ישראל וכופר-בעיקר.

כי הדת היהודית המודרנית התגבשה בסזורה, והיא דת של מזורה. גדולי היהדות הבניו — במודע, ואולי גם שלא-במודע — כי לא יהיה קיום לדת זו בריכוז יהודי ממלכתי.

שימחה לאיר אינה רגש יפה. אין להתגאות בה.

אבל אני מודה שחשתי בקורטוב של שימחה-לאיד כששמעתי כי זבולון המר הודח מראש רשימת המפד"ל על-ידי אבנר שאקי, שהוא גם ספרדי וגם גדול.

כי במוקדה של התגשמה האימרה התנ"כית: "בור כרה ויחפרהו, ויפול בשחת יפעל".

ומכיוון שזבולון המר הוא איש רת, מה לו כי יליון על שהתקיים בו פסוק זה של ספר-תהילים?

אני זוכר את היום שבו הגיע זבולון המר כפעם הראשונה לכנסת.

שמו הלך לפניו. הוא היה מנהיג הצעירים במפד"ל. אמרו שהוא הגון, ישר, נאמן, פשוט — בקיצור, ההיפך הגמור של הפוליטיקאי המצוי.

ואכן, כשראינו את המר הוא היה בריוק כזה. ארם פשוט, חברותי. הוא נראה כמדריך בנתועת-נוער, ואף התנהג כך. כאשר דיבר גילגל את עיניו השמימה, כמי שמחכה להשראה אלוהית, והיה ברור כי נאבק עם המילים, בגלל תשוקתו העזה לרבוך באמת בכל מחיר.

קצת תמהנו איך זה הגיע בחור תמים ובלתי-מתוחכם כזה לעמדה של מנהיגות, אך אמרו לנו שזכה בכך מפני שהוא ידוע בציבור שלו כאיש הגון ומסור, המוכן לעזור לחבר בכל עת.

אלא שרושם ראשון זה פג במהרה. במשך הזמן הרגשנו כי זבולון המר רחוק מלהיות בלתי-מתוחכם. מהרגע שהגיע לכנסת, פעל במרץ ובשקידה כדי להפריד בין ראש רשימתו, יוסף בורג, ובין הכסא שעליו ישב.

הוא עשה זאת באמצעות מנה קטנה של חומרי נסף לאומני.

יוסף בורג היה תוצר אופייני של המפד"ל כפי שהיה פעם — מיפלגה מתונה בעניינים מדיניים, יוגית באופן כללי, שהסתפקה במועט (קצת כסף למוסדותיה, קצת ג'ובים לעסקניה, קצת שחיתות למנהיגיה, קצת חוקים רתיים לבוחריה).

זבולון המר ושותפיו-עוזרו, יהודה כן-מאיר, מין דו-קיוחט וסאנשו-פאנסה, יצאו למערכה זו כשבני דיהם חרב הלאומנות הדתית.

כימים ההם נבטו הורעים הראשונים של גושי-אמונים. חבורת המטורפים של משה לווינגר הגיעה לחברון. בקרב הנוער הדתי החלו נשמעים הקולות והראשונים שהטיפו לכיבוש, לסיפוח, לניי שול, למוסר ספרי-יהושע.

המר הבין כי זהו מכשיר מצויין להדחתו של בורג. הוא קפץ על הסוס הלאומי-דתי החדש, הפך את עצמו למיליטריזציה של ההתנחלויות הבלתי-חוקיות ולני ציגים של אנשי הגרש. הוא שפך קיתונות של גינזיים ובוז על ראשו של יוסף בורג המיסכן, שלא יכול היה להתחרות בו בתחום זה.

אמנם, בורג ניסה. הנאומים שלו בכנסת, ועמדותיו בממשלה, הפכו יותר ויותר נציגות. גם הוא תחיל לדקלם על מיצוות ארץ-ישראל, להצביע בעד עמדות קיצוניות יותר ויותר. אך באונוי ידידים התלונן מרה על כורח זה. הוא גינה את זבולון המר ויהודה כן מאיר, והתוודה שכלבליבו נשאר כפי שהיה, איש מתון.

אילו התעמק זבולון המר בהיסטוריה, היה לומד כי קשה מאוד להשביע את האליל הלאומני.

זהו מולך, שלטולם אינו שבע. ככל שמרבים להקי ריב לו בניים עגולא כן-יהיננום, כן גדל תיאבונו.

הוא רוצה עוד יותר. שני בניים עגולה אחד, במקום שניים, מאה במקום עשרה. זה טיבעו.

אולי משום-כך נקרא הגייהינים על שם אתר זה של קורבנות אדם. לעולם לא תשביע את הסטן.

כמי שזכה בחינוך יהודי, צריך היה זבולון המר לדעת את הסיפור על הגולם. הרבה יותר קל להקים את הגולם מאשר לפרק אותו. במקורם או כמאוחר יקום הגולם על יוצרו.

זה מה שקרה לזבולון המר, המהר"ל של המפד"ל.

ל קיצוניות אין גבול. ובניחור לא לקיצוניות הלאומנית דתית.

ככל שינמה ארם להיות קיצוני, תמיד יקום לו מתחרה קיצוני עוד יותר.

בהתחרות אכזרית זו יוצר כסוף תמיד האיש שאין לו שום מעצורים ובלמים, ששום מוסר אינו כובל את ידיו, שיש ככוחו לבטא את היצרים האפלים ביותר.

וגם לאיש הזה יקום מתחרה, שיגייס יצרים אפלים עוד יותר. אין גבול.

זהו לקח הפאשיזם, החילוני והדתי כאחד.

לזבולון המר היה נרמה שהוא יכול לרתום אנשים כמו חנן פורת וחיים דרוקמן לעגלתו. הם, כך האמין, יעזרו לו לדרוס את בורג ולהגיע אל מחוז-הפצפ. אבל כאשר אלה נכחו לדעת כי גם להמר יש אישהם בלמים, שאין הוא מסוגל להצטרף למירוץ